

4. МИСЛИ ВЪРХУ НАРОДНОТО ВЪЗДИГАНЕ И ОБРАЗОВАНИЕ. — Върнѣ на такива разбираня презъ периода на атинскитѣ си научни занятия и на опита съ трако-славянския комитетъ, Селимински харчи голѣма енергия, за да напѣтва сънародницитѣ си къмъ родолюбие, просвѣта и разработка на българската книжнина. Въ Атина той се грижи не само за обединение на попадналитѣ тамъ по-стари българи, вдъхвайки имъ чиста племенна любовъ, но и за всички млади, дошли да черпятъ отъ новия изворъ на знанието, на които разкрива цели и пѣтица на българското възраждане. И не стига това, той полага усилия и по настаняването на забѣгналитѣ въ Гърция свои сънародници, като членъ на комисията, учредена за тая цель подъ председателството на помощникъ-началника на атинския гарнизонъ, българина Хаджи Христо. При сношенията си съ българитѣ-гимназисти, между които той е най-здраво звено, върху него пада веднажъ нелепото подозрение, и то, изглежда, отъ българска страна, че „извращава върскитѣ имъ убеждения като проповѣдникъ на ново учение, вторъ Каири, или като съзаклетникъ или нѣщо подобно“. Обвинявали го сѣщо, че надумвалъ тия младежи „да се отрекатъ отъ родители, родина, народъ и блѣскаво поприще, за слава и щастие на гонещитѣ вѣтъра, както казва пословицата“. Така сж разбирали, изглежда, влиянието на Селимински нѣкои родители въ България. „Надали има клевета, по-лоша отъ тая, и душата ми знае, колко съмъ оскърбенъ“, изповѣдва Селимински на 8 априль 1844 г. въ писмо до Г. Золотовича.

И все пакъ радость и надежда даватъ основния тонъ на настроенията му презъ това време. Той гледа съ симпатия, довѣрие и възторгъ на младитѣ хора, които завършватъ образованието си въ Атина, посрѣща съ сжщитѣ чувства сведенията отъ Одеса (8 мартъ 1844) за успѣха и патриотическитѣ усърдия на ученицитѣ и студентитѣ тамъ, и дава редица напѣтвания на приятеля си Петъръ Мишайковъ, завърналъ се за учителъ въ Битоля, какъ да работи за народното свѣстяване, като основе „Братство“ (по подобие на Сливенското отъ 1825 г.) и като пази въ тайна отъ външни хора съкровената си цель. Особено настоява той предъ последния, да има за най-важно ръководство следъ Евангелието съчиненията на Плутарха и други подобни, въ които ще намѣри